

‘Ο ‘Αγώνας..... συνεχίζεται

Μ’ αυτό το φύλλο αρχίζει η τρίτη περίοδος του «Αγώνα τής Γυναίκας», του πρωτοποριακού αυτού περιοδικού, που μπήκε πιά στην ιστορία τής θέσης τής Έλληνίδας στον τόπο μας.

Όταν πρωτοβγήκε το 1923, αποτέλεσε ένα δυνατό μαστίγωμα για την κοινωνία μας, ένα ζύπνημα για τις ίδιες τις γυναίκες. Για τις λίγες και τους λίγους προοδευτικούς ανθρώπους τής εποχής εκείνης, αυτή η έκδοση ήταν χαρμόσυνο σάλπισμα. Για τους άλλους, αίτια σοκαρίσματος, και για όχι λίγους, μάλιστα, καθαυτό σκάνδαλο.

Είναι αλήθεια πώς είχε προηγηθεί η «Εφημερίς τών Κυριών», που άνοιξε το δρόμο. Άλλ’ αρκεί η παραβολή τών τίτλων τών δύο αυτών περιοδικών («Εφημερίς τών Κυριών» - «Ο Αγώνας τής Γυναίκας») για να καταλάβει άμέσως τη μεγάλη διαφορά πνεύματος που κινούσε τις έμπνευστριές τους — Καλλιρρόη Παρρέν του πρώτου, Αύρα Θεοδωροπούλου του δεύτερου.

Άς μη ξεχνούμε ότι τότε η γυναίκα δεν ήταν καν πολίτης, δηλαδή φορέας πολιτικών δικαιωμάτων, αλλά μόνο ένα όν βαρύτερα καταπιεσμένο και βαθύτερα άναξιοποίητο, σκιάβα του σπιτιού, ύποταγμένη σ’ όλη τη ζωή της σε κάποιον άρσενικό άφέντη (πατέρα, άδελφό ή σύζυγο). Κι’ ο άγώνας για την έξισωση τών φύλων όχι μόνο δεν ήταν τότε εύκολος, αλλά είχε δημιουργήσει για τις πρωτοπόρες εκείνες, και ιδιαίτερα για την Αύρα Θεοδωροπούλου, αίτιες έπιθέσεων, ειρωνίας, σαρκασμού και όχι σπάνια μπουκοταρίσματος.

Με το περιοδικό αυτό προβλήθηκαν μαχητικά και συστηματικά για πρώτη φορά στον τόπο μας, όλα τά αίτήματα ίσης μεταχείρισης (στο δημόσιο βίο, στην εργασία, στην οικογένεια). Άλλά η έκδοση του περιοδικού μας σταμάτησε με τη δικτατορία Μεταξά, που διέλυσε και το Σύνδεσμό μας.

Τό 1964, «Ο Αγώνας τής Γυναίκας» ξαναεκδόθηκε. Πάντα μαχητικός και πρωτοπόρος. Τότε, όπως στην πρώτη

περίοδο, ήταν το μόνο έλληνικό καθαρά φεμινιστικό περιοδικό. Προοδευτικό, δημοκρατικό και άκομματίστο. Με τη νέα δικτατορία το σταματήσαμε μόνοι μας, για ν’ άποφύγουμε τη λογοκρισία. Και τώρα άποφασίσαμε να το ξαναεκδώσουμε.

Άν συγκρίνουμε την εποχή μας με την εποχή του πρωτοεμφανίστηκε «Ο Αγώνας», η διαφορά είναι τεράστια. Οί τοτινές «σκανδαλώδεις» διεκδικήσεις του είναι πιά πρόγραμμα τών Η.Ε., αν δεν έχουν ήδη ίκανοποιηθεί. ‘Ο «Αγώνας» ήταν τότε το μοναδικό περιοδικό γυναικείου σωματίου, σήμερα κυκλοφορούν και άρκετά άλλα. Κι’ όμως, πιστεύουμε ότι η έκδοσή του είναι χρήσιμη, τολμώ να πω άπαραίτητη για το γυναικείο κίνημα στην Ελλάδα, α Όχι μόνο επειδή πολλές ανισότητες υπάρχουν άκόμη, αλλά και διότι οί γυναικείες διεκδικήσεις άκολουθούν διάφορες κατευθύνσεις, μερικές φορές έσφαλμένες, κατά τη γνώμη μας, και όχι σπάνια ύποταγμένες σε κομματικά συμφέροντα. Έξ άλλου, το Σύνταγμα του 1975 προβλέπει προθεσμία ως το 1982, για να γίνουν οί μεταρρυθμίσεις τών νόμων που καθιερώνουν ανισότητες λόγω φύλου. Γι’ αυτό πιστεύουμε ότι, το ξεκαθάρισμα τών σωστών θέσεων και η έξυπνή τους, μαχητικά και χωρίς άβαρτες και δημοκοπίες, για χάρη κομματικών συμφερόντων, είναι άπαίτηση τής στιγμής και μάλιστα έπείγουσα.

Πάνω στη γραμμή μας «Ίσα δικαιώματα — ίσες ύποχρέώσεις» θα άγωνισθούμε πάλι μαχητικά, πρωτοποριακά και ύπερκομματικά. Για το άληθινό συμφέρον του γυναικείου κινήματος. Και το ταχύτερο δυνατόν. Γιατί αν χαθή ή εύκαιρία τής Δεκαετίας τής Γυναίκας και τής συνταγματικής προθεσμίας, η αν ξεστρατήσουμε άπ’ το σωστό δρόμο, η ζημιά θα είναι μεγάλη και ίσως, άνεπανόρθωτη για πολλά χρόνια.

Άλίκη Γιωτοπούλου-Μαραγκοπούλου

